

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theoni Presbytero de marone. 372.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Θεοδοσία πρεσβυτέρω. τοα.

Theodosio Presbytero. 371.

Ο μὲν πὺν ἐγκρατέστατον ἢ αὐταρ-
κέστατον βίον ἐλόμηνος, τῇ μὲν ψυχῇ
λαμπρὸς ἔστι καὶ μέγας, τῷ δὲ βίῳ
εὐτελής. πολλὰ γὰρ ἄξιος ὢν ἀναλί-
σκει ὀλίγα. ὁ δὲ τὸν ἀβροδιατον βίον
πῶς, καὶ τὴν φλεγμάνυσαν τρά-
πεζαν δάκων, τῇ μὲν ψυχῇ ταπει-
νός, ἔστι καὶ μικρὸς καὶ χαλεπὸν ἔρημος,
τῷ δὲ βίῳ πολυτελής. ἔδενός γὰρ
ἄξιος ὢν πλεῖστα ἀναλίσκει. διὸ σκεῖ-
νός μὲν ἄτε ὀλίγοις ἀρκούμενος, πλε-
σιώτατον ἑαυτὸν εἶναι ἠγάτα. ἕτος
δὲ πολλὰ ἀναλίσκων, εἰς τὰς τὴν πε-
λας ὄσας τὰς μάρτας ἑαυτῷ ῥίπτει
χεῖρας, διὸ καὶ πενέστατον ἑαυτὸν εἶναι
ἠγάτα. τίς οὖν τῶν ἐχθρόνων τὸ μὲν
πρῶτον ἢ ζηλώσῃ, τὸν δὲ δεύτερον
ἢ μισήσῃ;

Θεωνί πρεσβυτέρω πρὸς Μα-
ριανος. τοβ.Theoni Presbytero de Ma-
riane. 372.

Λίαν ἠορῶν περὶ βίου, ὅτι ὅσος
ἀφθόνιος ὤρμησε μὲν καὶ σοὶ ὡς αὐ-
τοῦ πρὸς Θεοδοσίου ἀφθόνιος. ἐρράγη δὲ κελεύει
ἐν τοῖς ὀλυμπικοῖς ἀγῶσιν ὑπὸ τῶν
σὺν φιλοσοφίας νεκροῦ.

Magna voluptate affectus sum, cum il-
lud audiui, aduersarium tuum, in te qui-
dem impetum fecisse, tanquam te statim
superiorem futurum: disruptum autem
fuisse, non secus atque in Olympicis cer-
taminibus, à tua sapientia victum atque
prostratum.

Ἑρμίνω, Δωροθέω, Ἱερακί λαμ-
πρῶτα. τογ.Hermينو, Dorotheo, Hieraci cla-
rissimo. 373.

Ο μὲν ἀρετῶν ἀσπὸν, σέφανον ἔχει
λαμπρὸν, ὁ δὲ κατορθῶν μὲν μὴ ἡ-
γήμενος καὶ παρθεῖαι, καὶ αὐτὸν τῶν
ἐπὶ ἀθλητικῶν χάριν, σέφανον ἔξει
λαμπρῶτον. ἀντιρόπον γὰρ τὴν κα-
τορθῶματι ἔστι, τὸ κατορθῶμα μὴ
ἠγάτα καὶ παρθεῖαι, μᾶλλον δὲ
τὸ παρθεῖαι μὲν καὶ αὐτὸν δέκνυσι με-
γάλα, ἀπὸν δὲ καὶ τὰ μέγιστα καὶ τα-
σικρῶν. ὁ βυλόμενος τοῖς ἀθλοῦν με-
γάλα ἑαυτῷ ποιῶσαι τὰ κατορθῶμα-
τα, μὴ ἠγάτα αὐτὸν εἶναι μεγάλα,
καὶ τὸ ἔστι μεγάλα.

Is quidem, qui virtutem colit, præcla-
ram coronam habet: at qui virtutis offi-
cia præstans, minimè tamen se præstitisse
existimat, hoc etiam ipso, quòd ita affe-
ctus sit, splendidiorem coronam habitu-
rus est. Non minoris enim, quàm virtutes
ipsæ, laudis est, cum ex virtute aliquid ge-
ras, minimè tamen te gessisse arbitrari.
Imò, rectius loquar, hoc cum adest, illa
quoque magna esse iudicat, cum autem
abest, etiam maxima quæque imminuit.
Quamobrè qui virtutes suas magnas red-
dere cupit, ne eas magnas esse existimet, ac
rum magnæ erunt.

A 2a ij